

V

T

epre ve 211 jsme vyrazili. Zdravili jsme se tak! hodinu kmo, su jsme si museli (2. a 3. posádka) „vytržít pranicly.“
Mesti před vyjezen do Berounky byl úřad vyhláscím a další jírdy. Copak ve Větanu, to se nám to jelo, ale v Beronce to bylo horší. Hned na sob. rucáčku jsme uistali: sedět a nemohli dít. Tak jsme museli vřičet do vody a klatit. Po dlouhém namáre jsme se dostali až pod most, kde jsme se uotrávali. Polam jsme koničovali sálé. Tam jsme se usadili (kati na Radokín „ostrov“) a očkali na ty, co stí píčky.

A mnila pokrácovála:

Když jsme po dlouhých údrapčích dojeři ke Radokínu šli jsme se vykoupat. Zocelily jsme se nedaleko břehu ve velkém proudu potápět, nově jsme zjistily že jsou tam víry a, že se tam každý rok nejmene 10 lidí utopí. Potom jsme šli kus proti proudu. Když jsme po rychlé plavbě doplovaly na druhý břeh, náhodně zjistily jsme, že na druhém břehu je velký zhon. Když jsme přeplavaly, zjistily jsme se se Puella topil. Kapitán lital po břehu a dělal rozkasy se rozhozem. Potom bylo rozhodnuto že ho vezmeme na pronicčku a odvezeme domů.

A tak jako cesta tam, a vůbec celý tento velkolepý podnik, ani
cesta zpět se neobešla bez několika příhod, lépe říci nehod.
Bukáč se obětavě nabídl, že vezme toho poloutopeného k sobě na
palubu. Již vše bylo připraveno k odjezdu a jen kapitán dával
porady: „Vědět, kteří stí přehy, na pramích.“ ... .. na chvilku čas
„Vědět a pramích ven a přijít přehy“ ... a. l. d. Konečně po
dlouhém dohadování jsme odjeli. Bukáč byl posetěn mračením.
Vědět bezmála jsme byli svědky hrozné katastrofy. (viz obr.)
Druhá poradka byla těm, že na výšce měli jsme se držet, abychom se
na ně nevrátili. Potom byl nějaký velký lov kopytů se více výš
i nižších. Pak jsme se vědět včera včera odjeli.
O Pr absolování této katastrofy byli poradky se dále nic nepříběh.

O tom, že byl tento zlet nadmíru zdarů, nebo tedy
pochybnost. Když jsme ho chtěli zakončiti exhibicí předou
přechovým dostavkem P.E.P. a některá možná i nemožná mi-
sta nám vřavkali branci Trapperi a zlatokopovi, podnikli
jme útok na parník. A kupodivu zdarilo se nám vřonati se
mari několik moderních skautů a skautie a jednu tabičku s
němi moudrým jsm. Seděl jsem mu totiž na hlavě a on
ani neměl. Když jsme chtěli opustit tuto hostinou parolod
stihl se tak mác veliký lipák, že když jsme chtěli vřeti do
elektriky nechtěla nás tam ta slona pušit, a přj jme, moc
mohy. A kouse? Než jsme se rozestli vřeli jsme 5 jptivik.

Žalost
70

Výlet do Stěchovic.

V pátek dne 6. července 1945. jsme měli sraz v 7. hodin na Vltavském nábreží u odjezdu parníků. Několik parníků do Stěchovic odjížděl až 1/28, byla krásně mála velká fronta na lístky i u příslavního mušketu. Jeden z nás se tam tedy postavil. Ostatní parníky počítali, kolik nás je, aby chom věděli, kolik máme koupit lístků. Nakonec jsme se shodli, že jich koupíme 15, přivlajíc v lo Kačáka a 2 nováčky, kteří měl přivést. Po dlouhém čekání jsme lístky konečně dostali a vepali jsme se do parníku Stalingrad. Konvada Kačák stále nepřicházel, čekal na něho Simba na nábreží. Když již parník odrazil, přiběhl Kačák a v posledním okamžiku skočil na loď. Dlouhá cesta byla celkem nudná, a tak jsme byli rádi, když jsme přistáli ve Stěchovicích.

Vy.

Táboriště, cesta k jezeru.

Odtud jsme šli kus cesty silnicí, až jsme najednou odbočili do ra-
něné stráně. Za chvíli jsme se s větším napětím šli vyškrá-
li nahoru. Zde jsme se na blízke mezi uláborili, najidli a
odpočinuli. Po chvíli jsme se vydali na delší pochod lesem. Dost
jsme k vysokému valu, u kterého byly vozíky na vozem písku.

Dosyta jsme se navozili a vylezli jsme na val. Zde jsme u-
dili jezero (umělé), naplněné hořkou vodou. Každému utlo hlav-
nac je pohubi, je vedle od stěchovičské přehrady k jezeru; je do-
je jistě, že pro nic, ra nic je nastavili, že?

Přišli jsme do smrkové lesa, kde jsme potkali myslivce
se psom. Či na psa zkoušel, zda je poslušim svého pána abo.
Na rozkaz Kačáka toho však nechtel; dohromil nás a ukřivil jsmo

Když jsme došli k jezeru, spatřili jsme tam už korozivodné
koleje a na nich vozy. To bylo radost! Ihned jsme
se na ně vřhli a zručně jsme se na nich projížděli.

Zlášť Činám se svědčil jako mistr brzdář.

Za chvíli však na nás Kačák zavolal, alyhom jezdeckí
nechali, poněvadž to dělalo veliký rámus a kromě
toho jsem chvilu byl brzy u cíle. Proto jsme se vydali
na další cestu.

Gimba a Kačák nic nebusíce jdou lesem.
Najednou jim začaly fičt šišky kolem
uší. Mnohé však zasáhly svůj cíl.
Gimba s Kačákem se nedali tak lehce.
Začali sbírat šišky a opláceli ránu
ranou jak se na místě patří.
Po tuhém as 5 minutovém boji,
z ničivě předešlé všechny důležitě cíle
se vzdali nepříteli

KYPI!

Proč se nám po dlouhé cestě a tuhých bojích krocit
 v náručí usadili jsme se na břehu slly a
 rozdělali oheň. Jako vždy byla nejdříve varěna
 polévka, kterou si kucháři museli svažit
 sami. Snítek totiž si hrdlobráně varil samy
 na varšci. Jinak se oplatily buchty a salám.
 Činam si potom varil polévku samy.
 Ještě je však neodchutal a rozlil ji
 na břehu. Tu však pečlivě sebral
 a uvaril. Dnu:

DOBŘE PRASE VĚCHNO ZTRÁVÍ!

obědě udělal
 Činam mohutný hč-
 borot. Sedeli jsme
 se kolem a udebali
 němě byl Činam každý program "NESTLE" při
 pro "N". Potom jsme zvolen ministrem propagandy
 Na cestě jsme viděli věci a šli domů.
 nejezdilo. Sbruseni jsme auto, ale
 cestě, při čemž jsme to dražovali v
 nová dovoze prourky si slozili

Zabrami plně do nováčkovských zkoušek jsme došli až k stičovické pu-
bradě. Zde jsme byli nuceni prolezti potrubí, jež vede k jezeru.
Cesta dosti rychle ubíhala a promela jsme se blížili k mostu, kde
stojí parníky, aby odvezly bratry opět do svých domovů. Když jsme ra-
koupili lístky, postarali jsme se do fronty a čekali, až bude průchod
na parník otevřen. Opět zde raz řídil pan „inspektor“ s douškou
což nám vůbec nevedlo. Konečně jsme se dostali do parníky, sice
do „Prahy“ a v kabínkách na koci, v pravém rohu jsme dodali láva-
li nováčkovské zkoušky a sestáli nesmrtelný rážon „Nestlé“.
Cesta ubíhala jako voda, unaveni jsme přijeli v 9 do Prahy a každý

Neděle, 8. července 1945.

prospěchal
na kute.

Joe Dan

Výlet vlakem do Bojova.

Dnes jsme se sešli v 8 hod. ráno na konečné stanici el. dr. č. 21a 17.
Tam jsme asi 1/2 hod. čekali než se všichni sešli. Pak jsme šli
na nádraží do Braníka, koupili jsme si lístky a čekali
další 1/2 hodinu na vlak. Konečně přijel, nabitý až na střechu.
Stěhovali jsme se ale přes na spojovací místo, kde mimo
nás stála ještě douška „poremětaní“. Cesta nám při spěchu
táborových písniček dosti rychle utíkalacím do jedné stanice, kde
jsme musili čekat asi hodinu, protože jsme měli dostat přepřeš.
Konečně přijela a tak jsme dosti pohodlně pokračovali v cestě. Za pár
minut jsme byli v Bojově.

Asi po hodinové cestě nalezi jsme malé, míst
porostlé travou, na které jsme mohli složit své zavaz
kovky. Po menším posilnění znovu jsme se hrátina va
šiškatma. Jednu stranu vedl Simba, druhou maršál
Čiňan se Šimbovy strany si dal na hlavu, jako ochranu
proti šiškám, kablík, který mu nebyl vůbec nic platný a
ležel si na straně, ale byl však přimčen slizti dolů. Po
dlouhé a tuhé bitvě, která skončila nerozhodně byla ura
řena příměří. Co se dělalo dále vypráví další kapitola

Doat bíhy cestu k dubovému hájovému

~~nic se neděje~~

Dorazivše po různých útrapách na tábořiště č. 2 a nevědomce
a jniho rozhodli jsme se se si zabrájeme chvalně známou
velmi oblíbenou hrou na „pašeráky“. Rozdělili jsme se
do dvě skupiny. Skupina číslo jedna napsala dopis a
stihala jej na mnoho útržků. Každý člen druhé skupiny
stal čkyř útržky a měl za úkol je dostat do táboru,
vyhledali hlídači. Avšak skupině číslo jedna se práce
přes všechny nástrahy dostati útržky do tábora a tím
pádem vyhráti.

R.F.

Ghivámí hub a cesta dle znáčik k „hianglu“

právních měkků z nás stiveli v poukách houby. Mili štěti,
za chvíli donesli slušnou kromádku hub, více lišek a několik sladkých
hubku. Marsál a Ghivámí houby připravovali na polévku, Kacáik se
kimbou šli k blížskému hianglu a my je míli po znáčikách,
je cestou nakusili, následovet. As za $\frac{1}{4}$ hodiny jsme zblatili
tábor a vydali se na cestu, jež vedla zprvu dosti neschnudnou
pasekou, dále však, na rovině, byla chuze pohodlnější. Vypátrali
li jsme, až na jedinou, všechny znáčiky a blížili se pomalu
vysokým, stinným lesem k hianglu, kde na posledním patě
jme uvideli dvě lidské červy - Kacáika a Kimbu.

Zapsal Joe Dm.

Konečně jsme se dostali na Simbou a Kačákem k triangolu. Slo-
 ňili jsme torny a začali vystupovat po stromých šebřících nahoru.
 Když jsme vyšli do 1. patra, přišel nokar se shora, že by smírně byt
 jen jeden na šebřiku, proto by se mohl slomit. Postupně jsme
 se dostali až nahoru a začali sestupovat. Činam se zatím pokoušel
 dostat se nahoru šplháním po postranních kládách, což se mu však
 nepodařilo. Simba si začal dělat „hosišské víčeni“ tím že po něm
 házel kameny dobní ráze. Činam seskočil a začal dělat „šelostrí-
 lecké víčeni“ házením těžkých kusů na Simbu. Palba byla tak
 prudká, že Simba musel ustoupit do lesa.

I.S.

Bitva o triangulování bod se rozvřela z podnětu Činamova,
 který začal házet na Simbu kamení a musil ustoupit
 do lesa. Několik dobrodinců, nakonec tedy Činam šli na
 pomoc Simbovi. Rozvřela se hrozná bitva. Z trianglu
 lhtaly kameny, však když hrozná palba pro nedostatek stře-
 liva přestala, začali utvořiti a obléhajíci triangl vltocit.
 Občelino dostal triangl jen v kotlíku který dle hlavy vyplnil
 a nyní ho musili vyťahovat nohou. Pro nedostatek
 střílna jsme se musili po krátkém odpou vzdáta
 pokrečovat v cestě.

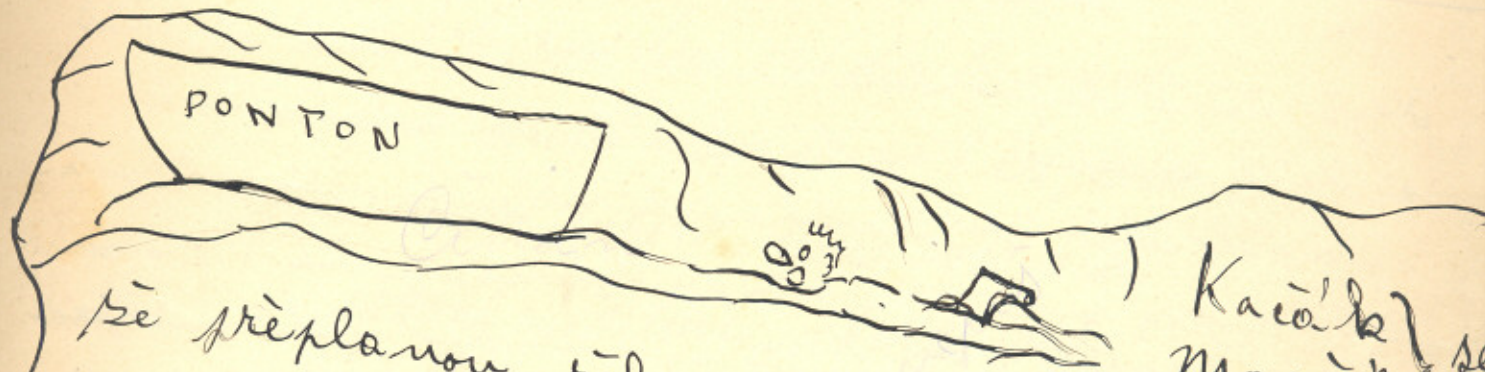
Byli jsme s toho již soufali, nic jiného,
než samé zahrady a prostory zahrady
plochy. Dle mapy zde měla být cesta
k triangulačnímu bodu. Jelikož jsme
však rádi na jakousi cestu. Z první
rahnutí jsme nemohli nalézt
se nám šlo dobře, jelikož to byla s kopce
ale svah se stával stále příkrším, až
to byla úplná příkrá stěna. Tu jsme
spatřili opadávající několik plochých kamenů
a jelikož u nás není nápad nově sedli
jme na ně a šli až dolů. Nikomu se
při té "jízdě smrti" nic nestalo až na
jedny roztržené kůže.

R.F.

Rozbitá tubora; rarouš oběda

~~... ..~~

zjedání pontonu

Kačobk
Maršál
Činán

se přeplanou řeku a seberou nářezy pontonu
Ghášarí přeplavali, avšak chuba' la'ndy. Pon
byly hlídá'ny. Museli se skrátit jako suva
Na správně cestě, jsme našli přímořs
Zarlibku. Byla ihned zabavena ve prospěch
y houbo kúenou doříškí jsme se vrátili
do ka'bora.

Kubovy ... (stanezky)

~~The plan ...~~

Když většina chlapců odešla na druhý břeh na další kvoisti, začali si Kačák, Maršál a Čičan ohřívat oběd. Byli vyhladovělí jako vlis a proto nebylo divu, že polévku z vltavské vody šnětlí dosti rychle. V 5 hod. jsme se vydali na cestu do Stěchovic, na parník. V přístavu byly 3 parníky, my jsme nasedli na „Litoměřice“ a čekali na odjezd. Na parníku se plavili také oddíl posemníků skautů, kteří si nesli zároveň stanovyh týžů z lágru byv. Nepřemohitelné Velké Věrné Armády. Bylo rozhodnuto, že se na ně přísti mohli také vypravíme. Parník odvíhl k tomu v 1/2 6 hod. Na parníku jsme se dohadovali, jak nejlépe pobiť ve akoušákách naši superelitu. Tak nám cesta rychle utekla a v 9 hod. jsme byli doma. Počasí bylo celý den pěkné.

13. VI. 1945.

Kápis k. "Vodárium."

Bylo krásné odpoledne. Sluníčko prašilo.
Celý den jsem se na to těšil. V pět hodin
jsem našel pro kápu, abychom, jak bylo
ustanoveno, přišli na schůzi ve 6. hod. jsem
měl být na konci "21." Byl tam již
Šimba a ještě několik kamarádů. Když
jsem byl všichni, odešli jsme se do
klubovny, kde si náš Šimba napsal.

Byli jsme tam dost dlouho, a proto
že jsem přišel domů až po 9. hod., dostal
jsem štěstí svého večera. Proto jsem
se nemohl účastnit několika schůzí.